

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSPA-140-232(4)/08

Warszawa, 5 listopada 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Przekazuję przyjęte przez **Radę Ministrów stanowisko** wobec komisyjnego projektu ustawy

- o zmianie ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych (druk nr 1017).

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Finansów do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

(-) Donald Tusk

STANOWISKO RZĄDU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
w sprawie komisyjnego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku od
czynności cywilnoprawnych (druk sejmowy nr 1017)

Projektowana zmiana ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczącej zasad ustalania podstawy opodatkowania w podatku od czynności cywilnoprawnych, bez względu na to, czy umowa sprzedaży jest zawierana przez rezydentów i nierezydentów. Zakłada ona, iż w każdym przypadku podstawę opodatkowania przy umowie sprzedaży stanowić będzie wartość rynkowa.

W ocenie Rządu Rzeczypospolitej Polskiej proponowana zmiana jest zasadna.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy z dnia 9 września 2000 r. o podatku od czynności cywilnoprawnych (Dz. U. z 2007 r., Nr 68, poz. 450, z późn. zm.) podstawę opodatkowania w przypadku umów sprzedaży zawieranych przez nierezydentów stanowi równowartość w złotych polskich kwoty zagranicznych środków płatniczych, określonej w zezwoleniu dewizowym, przeznaczonych na zapłacenie ceny.

Przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 141, poz. 1178, z późn. zm.) nie przewidują ograniczeń w zakresie zawierania przez nierezydentów z innymi nierezydentami umów sprzedaży rzeczy lub praw majątkowych.

Przewidziane w art. 9 pkt 15 ustawy – Prawo dewizowe ograniczenie w zakresie zawierania umów oraz dokonywania innych czynności prawnych, powodujących lub mogących powodować dokonywanie w kraju rozliczeń w walutach obcych, a także dokonywania w kraju takich rozliczeń, zgodnie z wyłączeniem zawartym w art. 9 pkt 15 lit. b ustawy, nie ma zastosowania w przypadku, gdy wspomniane czynności dokonywane są między nierezydentami w dozwolonym obrocie dewizowym.

Zawieranie przez nierezydentów z innymi nierezydentami umów sprzedaży rzeczy lub praw majątkowych, w tym również powodujących lub mogących powodować dokonywanie między nimi rozliczeń w kraju w walutach obcych, oraz dokonywanie takich rozliczeń w wykonaniu tych umów – nie wymaga zatem w świetle obowiązujących przepisów zezwolenia dewizowego. Tym samym, przepisy ustawy – Prawo dewizowe nie dają podstaw do wydawania zezwoleń dewizowych określających kwotę zagranicznych środków płatniczych przeznaczonych na zapłacenie ceny w wykonaniu zawartych między nierezydentami umów sprzedaży rzeczy lub praw majątkowych.

Przy uwzględnieniu obowiązujących przepisów prawa dewizowego nie znajduje uzasadnienia przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych przewidujący szczególną podstawę opodatkowania dla tych przypadków.

Mając na uwadze, iż z dniem 1 stycznia 2007 r. ustawą z dnia 16 listopada 2006 r. o zmianie ustawy o podatku od spadków i darowizn oraz ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych, uchylona została także treść lit. a w art. 6 ust. 1 pkt 1, zasadne jest nadanie nowego brzmienia przepisowi określającemu podstawę opodatkowania w przypadku umów sprzedaży.